

Sygn. akt II Ka 104/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Nowym Sączu – Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący : SSO Maria Żelichowska-Błazowska

Sędziowie: SSO Bogdan Kijak

SSO Anna Pater (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Maria Olszowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Leszka Karpa

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2015r.

sprawy M. N.

oskarżonego o przestępstwo z art.178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Gorlicach

z dnia 18 grudnia 2014r. sygn. akt II K 842/13

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną i zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 104/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 kwietnia 2015 r.

M. N. oskarżony był o to, że w dniu 05 maja 2013 r. w miejscowości I. woj. (...) kierował niezarejestrowanym motocyklem marki Y. w ruchu lądowym po drodze publicznej znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym w badaniu urządzeniem A. (...) - 0,51 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. akt II K 842/13, Sąd Rejonowy w Gorlicach uznał oskarżonego M. N. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzył karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł, tj. grzywnę w kwocie 800 zł, a także orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres jednego roku oraz zobowiązał go do zwrotu dokumentu prawa jazdy właściwemu wydziałowi komunikacji lub złożenia oświadczenia o jego utracie. Sąd Rejonowy zwolnił oskarżonego M. N. od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją, w całości, obrońca oskarżonego M. N. zarzucając obrazę przepisów postępowania:

1/ art. 5 § 1 i 2 kpk - poprzez przyjęcie, że oskarżony w dniu 5 maja 2013 r. kierował niezarejestrowanym motocyklem Y. w ruchu lądowym po drodze publicznej będąc w stanie nietrzeźwości pomimo braku obiektywnych i bezpośrednich

dowodów i rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego stwierdzono jednocześnie, że to oskarżony powinien wykazać swoją niewinność, skoro nie udowodniono w jaki sposób oskarżony wraz ze świadkiem P. udali się z ogniska do domu;

2/ art. 4 kpk i art. 7 kpk - poprzez naruszenie zasady obiektywizmu oraz swobodnej oceny dowodów polegającej na dokonaniu dowolnej, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zeznań świadka K. P. przez przyjęcie, że pomawiające oskarżonego zeznania złożone w szpitalu bezpośrednio po wypadku w następstwie którego doznał on poważnych obrażeń, a jego stan psychiczny odbiegał od normy, zasługują na wiarę.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, względnie o zmianę tego wyroku i uniewinnienie M. N. od zarzucanego mu czynu.

W uzasadnieniu apelacji obrońca podniósł, iż obszerny materiał dowodowy zebrany w sprawie nie dostarczył bezpośrednich dowodów winy oskarżonego - dowodem takim nie są zeznania świadka K. P. złożone w szpitalu, gdy znajdował się w stanie ciężkim w związku z doznanymi obrażeniami. Ponadto świadek ten odwołał później te zeznania i przedstawił przebieg zdarzenia zgodnie z prawdą. Obrońca podkreślił, że zmiana zeznań w postępowaniu przygotowawczym jest zjawiskiem częstym, co jednak nie oznacza, że zawsze pierwsze zeznania mają większą wartość dowodową. Obrońca zarzucił ponadto, że Sąd Rejonowy nie podał logicznych powodów i argumentów, na podstawie których uznał za wiarygodne tylko pierwsze zeznania świadka P..

Pismem procesowym z dnia 13 kwietnia 2015 r. obrońca uzupełnił wnioski apelacyjne wnosząc dodatkowo o zmianę pkt. II zaskarżonego wyroku poprzez wyłączenie z orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii CE i obniżenie zakazu prowadzenia pojazdów kategorii AB do jednego roku. W uzasadnieniu tego wniosku obrońca podniósł, że oskarżony właśnie zdobył dodatkowe kwalifikacje w zakresie możliwości prowadzenia pojazdów ciężarowych z przyczepą kategorii CE, ma podjąć pracę w transporcie międzynarodowym, w dniu zdarzenia miał on 19 lat i zdarzenie to nie powinno mieć tak znaczącego wpływu na jego życiową przyszłość.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Sąd Rejonowy w poprawny sposób przeprowadził postępowanie dowodowe dążąc do wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności czynu zarzucanego oskarżonemu, a w pisemnym uzasadnieniu wyroku przedstawił rzeczową, obiektywną ocenę dowodów, w następstwie której poczynił niewadliwe ustalenia faktyczne i prawidłowo orzekł o karze oraz środku karnym. Apelacja nie zawiera żadnych takich zarzutów, które mogłyby skutecznie podważyć treść rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji.

Zarzut naruszenia przepisów postępowania jest całkowicie nietrafny. W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że zarzut naruszenia przepisu art. 4 kpk nie może stanowić podstawy apelacji, gdyż jest to przepis, który zawiera jedynie ogólną dyrektywę postępowania, określając, w jaki sposób powinny procedować organy prowadzące postępowanie karne, a przedmiotem uchybień mogą być jedynie konkretne normy procesowe nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej (tak Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 29.11.2010 r. sygn. II AKa 209/10, publik. KZS 2011/3/48, a także Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 20.11.2012 r. V KK 106/12, publik. LEX nr 1231645; w postanowieniu z dnia 9.07.2014 r. sygn. II KK 140/14, publik. LEX nr 1480322).

Równie bezzasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 7 kpk. Sąd Rejonowy poddał wnikliwej analizie i właściwie ocenił poszczególne dowody wskazując w pisemnym uzasadnieniu wyroku które z dowodów i w jakim zakresie uznał za wiarygodne, a którym wiary odmówił i z jakiego powodu. Ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy nie nosi cech dowolności, zgodna jest z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego, mieści się zatem w granicach prawa sądu orzekającego do swobodnej oceny dowodów pozostając pod

ochroną przepisu art. 7 kpk. Wbrew wywodom apelacji Sąd Rejonowy rzeczowo, logicznie wykazał, dlaczego uznał za wiarygodne zeznania świadka K. P., które złożył on dnia 5.05.2013 r. oraz podał przyczyny, dla których uznał, że późniejsze zeznania tego świadka nie zasługują na wiarę. Te argumenty podane przez Sąd Rejonowy zostały przez skarżącego całkowicie pominięte, a z pewnością ważą one na ostatecznej ocenie wiarygodności poszczególnych zeznań świadka K. P.. Należy również jednoznacznie stwierdzić, że uwagi apelacji na temat poważnych obrażeń ciała i stanu psychicznego K. P. podczas jego pobytu w szpitalu i niemożności złożenia w związku z tym miarodajnych zeznań są całkowicie bezzasadne. Sąd Rejonowy skrupulatnie badał tę kwestię przesłuchując m.in. funkcjonariusza Policji T. B., który przeprowadził czynność przesłuchania świadka P. i uprawniony był stwierdzić, że ani stan zdrowia K. P., ani też jego kondycja psychiczna nie stały na przeszkodzie logicznemu zrelacjonowaniu przedmiotowego zdarzenia. Należy podkreślić, że doznane przez świadka obrażenia ciała nie były ciężkie (tylko uraz nogi), a sposób składania zeznań, ich treść, szczegółowość, potwierdzenie ich własnoręcznymi podpisami wyklucza tezę o złożeniu zeznań w stanie wyłączającym swobodę wypowiedzi; tym bardziej należy wykluczyć sugestię apelacji, iż świadek mógł nie zapamiętać przebiegu zdarzenia. Należy nadto zwrócić uwagę, że świadek złożył nie tylko zeznania obciążające oskarżonego, ale także przyznał się do własnego występkę, co tym bardziej uwiarygodnia jego relację, a nadto zeznania te złożył zanim uzyskał możliwość skontaktowania się z osobami zainteresowanymi określonym rozstrzygnięciem sprawy.

Oczywiście niezasadny jest zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 1 i 2 kpk. Zarzucając sądowi pierwszej instancji naruszenie zasady domniemania niewinności autor apelacji stwierdził w konsekwencji, że M. N. skazany został mimo braku bezpośrednich, obiektywnych dowodów jego winy. Takie stanowisko jest całkowicie bezzasadne, po pierwsze bowiem dowodem jednoznacznie obciążającym oskarżonego były zeznania K. P. złożone dnia 5.05.2013 r., które to zeznania sąd pierwszej instancji ocenił jako wiarygodne, a po wtóre nie została przez sąd pierwszej instancji naruszona zasada in dubio pro reo. Zgodnie z art. 5 § 2 kpk na korzyść oskarżonego należy rozstrzygać tylko nieusuwalne wątpliwości, to jest takie, których wykluczyć się nie poprzez dostępne środki dowodowe. W rozpoznawanej sprawie takie nieusuwalne wątpliwości nie wystąpiły, wszelkie bowiem nieścisłości, sprzeczności pomiędzy poszczególnymi dowodami zostały przez sąd pierwszej instancji rozstrzygnięte poprzez logiczną, kompleksową ich ocenę.

W konsekwencji nie podzielenia zarzutów apelacji obrońcy sąd odwoławczy nie znalazł jakichkolwiek podstaw do uchylenia bądź zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego. Oczywiście niezasadne okazały się także wnioski zawarte w piśmie procesowym obrońcy stanowiącym uzupełnienie apelacji. Postulat złagodzenia środka karnego poprzez ograniczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych tylko do określonych kategorii żadną miarą nie zasługuje na uwzględnienie. Gwarancja zatrudnienia oskarżonego w charakterze kierowcy samochodów ciężarowych od daty rozprawy odwoławczej (od dnia 14.04.2015 r.) na okres próbny jednego miesiąca nie przekonuje, że istotnie oskarżony mógłby uzyskać stałe źródło zarobkowania. Przede wszystkim jednak stwierdzić należy, że skoro oskarżony posiadając stosunkowo niedługo uprawnienie do kierowania pojazdami wykazał się rażąco nieodpowiedzialnością podejmując się kierowania motocyklem w stanie upojenia alkoholowego, przewożąc pasażera, to oznacza, że nie daje on gwarancji poprawnego zachowania jako kierowca, a tym bardziej wykluczyć należy możliwość wykonywania przez niego pracy kierowcy samochodów ciężarowych. Z kolei wniosek obrońcy o załagodzenie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do jednego roku jest bezprzedmiotowy, skoro w takiej właśnie wysokości Sąd Rejonowy orzekł środek karny określony w art. 42 § 2 kk.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną i orzekając na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Z uwagi na obciążenia finansowe wynikające dla oskarżonego z wyroku sądu pierwszej instancji, na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.